

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologiae Mysticae Sive Exercitiorum Spiritualium Admodum Reverendi Patris P. Aloysii Siderei, Alias Vincentii Caraffa, Societatis Iesv Praepositi Generali, Tomvs ...

ex Italico Latino recenter idiomate opera et studio fidelissimi cuiusdam
interpretis donatus

Iter ad coelum in quatuor partium Semitas seu partes, & Fasciculum
Myrrhæ

Caraffa, Vincenzo

Coloniae Agrippinae, 1660

cap. 3. De objecto huius Conformitatis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49363](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49363)

conformat voluntati Dei, conservando se in hoc statu, non peccat, nec peccare potest. Reddit quoque animam quodammodo omnipotentem: *Qui sunt volun- S. Bon. 10. 2. tati Divina conformes, sunt quasi Divina voluntatis, Diat. Salut. impotentibus.* Mutant namque voluntatem propriam tit. 8. c. 1. p. in Divinam, quæ in illis rebus, quas Deus absolute vult, p. 9. 19. art. *semper implentur.* Insuper virtus hæc animam adimplet 6. *omni consolatione & dulcedine: Non est aliud spirituale* *gaudium* (docet S. Bonaventura) *quàm spirituales con-* S. Bonav. *formas cum voluntate Dei.* Et tale est, ut superet, *Diat. salut.* tollatque omnem amaritudinem. Sit quancumque tit. 8. cap. 1. *tribulatio, quocumque in illâ consideratur Divinæ som. 2.* voluntatis beneplacitum, grata redditur, & amabilis, Quia juxta doctrinam Angelici: *Qui amat aliquid se-* S. Th. cõtra *cundum se. & propter se ipsum, amat per consequens omnia, Gen. c. 76.* in quibus illud invenitur, *ut qui amat dulcedinem per se-* *ipsam, operiet, quod omnia dulcia amet.* Hæc dulcedo per essentiam est voluntas Dei: ergo non tantum est amabilis in se; sed etiam quodcumque aliud objectum tale efficit, ubicumque reperitur: neque duntaxat dulcem apparere facit voluntatem Dei; sed etiam tribulationem, quocumque loco & tempore invenitur illa.

CAP. III.

De objecto huius Conformitatis.

Objectum voluntatis nostræ, in quantum conforme voluntati Dei, idem planè est cum objecto voluntatis Divinæ. Cùm enim voluntas nostra fiat res eadem cum voluntate Dei, velle & non velle debet id, quod vult & non vult Deus. Hanc esse veræ conformitatis regulam docet S. Bernardus: *Quod certum est sub. nost.* *Deum velle, omnino velle: & quod certum est Deum nolle, vult. Div.* omnino execrari; at quod dubium est, suspensam habere voluntatem, donec certò consiet. Quæ de causâ virtus amanda est, compertum enim habemus, eandem amari à Deo: virtum odio persequendum, certum namque est,

Deo odio esse impium & impietatem eius: in his bene
 quæ indifferentia sunt, & ex natura sua neque bona unio
 mala, nos quoque indifferentiter gerere debemus eluti n
 usque per testimonium aliquod, sive intrinsecum, or po
 extrinsecum, innotescat nobis voluntas Dei. ategit

Verum, ut, descendendo ad casus in particulari Unde
 gis distinctè procedamus, ad quinque capita de mta,
 omnia, in quibus nos conformare debemus volentiam ornam

Primum erit circa distributionem bonorum, hoc est
 bona Natura, sive Gratia. Secundum, circa toleran Christ
 in rebus adversis. Tertium, circa gaudium in conce
 prosperis. Quartum, circa peccata, non quod determin
 pam; sed quod ad permissionem eorumdem. Quamminat
 & ultimum circa dubia. melius

Et ut exordiamur à primo, res certissima est, A me fact
 data in scriptura sacra, Deum diversis diversimodis sciti, s
 Matth. 25. tribuere dona sua: & uni dat quinque talenta, ne h
 Cat. S. Th. autem duo, alij verò unum. Per nomen talenti, Theo

Chrysostomus, diversas gratias intelligimus, quæ unum
 tradita sunt, & in particulari, in ordine superordinat
 Deum

Ioan. 1. De plenitudine ejus omnes accipimus, gratiam proprie
 Ephes. 4. sed secundum mensuram donationis Christi. Quod
 Sup. Epi. ad est dicere, ut exponit S. Thomas, non ex fato, non ex
 Eph. 4. non ex merito, sed ex donatione Christi: quia, sicut
 potestate Christi est dare, vel non dare; ita dare tantum
 vel minus. iam

Ex dictis evidenter probatur, qua ratione in divisi
 talentorum & gratia nos conformare debeamus volent
 rati Dei: quia hoc ipsum, quod Deus vult, velle de
 mus, & quotiescung; Deo placet tantam & non majorem
 mihi concedere gratiam, eadem contentossum, merito
 sanctissima ejus voluntati in eadem dispositione conde
 mem oportet. Ne doleas, consulit S. Chrysostomus, quod
 In Epist. ad aliis te conspicias inferiorem in talentis natura & gratia
 Epist. 4. Quia si plus gratia illi donatur, plus etiam laboris illi
 cumbit, & majorem etiam rationem est redditurus. Et
 esto sis inferior in donis, dignum tamen Christi mem
 brum es in corpore mystico Sanctæ Ecclesiæ. Non est
 bona consequentia, inquit Apostolus: Pes non est manus
 1. Cor. 12. auris non est oculus: ergo non est de corpore. Siquidem
 ordi
 stolo
 alter
 secu
 nis h
 acci
 infu
 xilia
 tate
 dub
 at j
 Div
 for
 inf

benè respondet Chrysoſtomus, hoc non facit ſitus,
 unio. Eſto pes non ſit conſtitutus in tam d gno ſitu,
 eluti manus, nec auris in ſitu oculi; omnes nihilominus
 corpori uniti ſunt, corpori partes ex ſtant, ſpectant ad
 integritatem & ornamentum ejuſdem corporis. Ad
 eundem modum, ſi aliis inferior aſſumeris quo ad ta-
 ſentia, Chriſto nihilominus unitus eris, & veluti pars
 ornamentum & gloriam conferes corpori Chriſti: &
 hoc tibi ſufficere debet, quod concurras ad gloriam
 Chriſti juxta meſuram gratiæ ab eodem Chriſto tibi
 conceſſæ. Verùm dicit quipiã: ſi meſura gratiæ à Deo
 determinata eſt, mea quoq; perfectio & ſanctitas deter-
 minata erit: ergò non potero ſemper eſcere de bono in
 melius in perfectione. *de virtute in virtutem, ſimilando Pſal. 83.*
 me ſanctitati Dei, juxta Divinum oraculum: *Eſtote per-*
fecti, ſicut & Pater vester caeleſtis perfectus eſt Pro ſoluto- *Matth. 5.*
 ne hujus dubij advertendum, quod, ut optimè notant *Suarez de*
gratia.
 Theologi, tamen ſi gratia ex natura ſua non habeat termi-
 nam intrinſecū, eſcere namq; poteſt in infinitum, cum
 Deum perfectius & perfectius in infinitum cognoscere
 & amare poſſimus, veluti Deus in ſeipſo infinitus eſt,
 ſemper plus cognoscibilis & amabilis; nihilominus de
 lege ordinaria terminum habet extrinſecum: & hic eſt
 gratia Chriſti, reſpectu gratiæ cuiuſcunq; alterius
 creaturæ, quancunq; perfecta ſit, comprehendō ce-
 iam ſanctiſſimam Virginem. Adhæc duo ſanctorum
 ordines diſtinguendi ſunt: unus ſuperior veluti Apo-
 ſtolorum & quorundam paucorum aliorum: inferior
 alter aliorum ſanctorum: primus eſt terminus extrin-
 ſecus reſpectu ſecundi, quia nullus. eſto etiam ordi-
 nis hujus ſupremus exiſtat, neque inſimum primi ordinis
 attingere poterit: juxta commune dictum: *Supremum*
inſimi non attingit inſimum ſupremi: etenim deſunt ei au-
 xilia etiam ſufficientia, quibus pervenire poſſit ad ſancti-
 tatem primi ordinis: & cum hoc reſpondetur propoſito
 dubio. Poteſt gratia, quam habes, eſcere in infinitum;
 at juxta legem ordinariã, & ſecundum juſtam ſuamq;
 Divinæ Providentiæ diſpoſitionem non reſcet niſi con-
 formiter meſuræ Divinorū inspirationū, Divinorumque
 influxum efficacium, quæ tibi à Deo comunicabatur.

CONSTITUTUM
 DECRETUM
 OVI

UNIVERSITÄTS-
 BIBLIOTHEK
 PADERBORN

Unde. quotiescunque cœlestibus correspondet etiam rationibus, quibus Deus tibi loquitur, te vocans idem ad illam, quam Deus à te requirit, perfectionem non ad illam, qua quidam alius Sanctus dotatus majorem habebit vocationem & gratiam.

Hæc est œconomia gratiæ. Divinæ Sapientiæ, Divinitus, Diviniq; Dominij libertas & independens, ordine Naturæ, & in ordine Gratiæ, prout

1. Cor. 12. *Dividens singulis prout vult: distribuit & disponit* ordine Naturæ, & in ordine Gratiæ, prout Divino huic beneplacito totaliter nos conformari Divinæ eius voluntati nos ex toto resignare, omnia dona, supra omnia beneficia, super omnia omnia dona, supra omnia beneficia, super omnia gloriam & gloriam nos stabilire & fundare debemus, implenda sanctissima eius voluntate: desideramus adimpletionem voluntatis eius, quam acquiritur cujuscunque gratiæ, sanctitatis & perfectionis

S. Bernard. *Quod est, ut loquitur S. Bernardinus, sub Divina annihilari, non desiderando aliud, quam voluntatem Dei, & quæcunque alia, in quantum unita & conformata sunt voluntati Divinæ.*

S. Gertrud. *De quadam Sanctâ legitur, quod constituta apud El. culo vitæ, suspirans dixerit: O quam libenter moreretur! Replicaverunt alij, qui erant prælati, quomodo, sine Sacramentis? Responsum dedit characteribus indelebilibus merito cordibus nosculpendum: gratissimum mihi esset mori cum sanctissimis Sacramentis; ast quia id non placet Divinæ voluntati, quæ modò aliter de me disposuit, Deo præfero voluntatem. Ab hac sanctâ Personâ discimus modum mortificandi nostros appetitus, modum pugnandi, hostes & inimicos nostros, modum resistendi cunctis tentationibus, semper respondendo: Deo præfero voluntatem.*

Secundò, debemus nos etiam conformare Divinæ voluntati in sufferendis rebus adversis: in persecutionibus, in infirmitate, in ipsa quoque morte: nihil sit, nisi quod Omnipotens fieri voluit, faciendo, & sinendo. Et quamvis malum ut malum non sit appetibile; nihilominus malum, prout est terminus objectum Divinæ voluntatis, non solum appetibile est

sponte etiam desiderabile, & Sanctis delectabile; qui hac
 te vocat consideratione armati & fortificati in majoribus etiam
 sectione corporis doloribus per sentiebant refrigerium & animæ
 s. dotationem: *Propter abundantem Dei gratiam, 2.2. q. 133.*
 m. *ua fortis elevat animam ad Divina, in quibus delecta- art. 8.*
 m. *ar, quam à corporalibus pœnis afficiatur.* Cum hoc
 m. *amen non prohibetur, quò minus in oratione Deo*
 & *proponi possit effectus quidam contrarius, aut contra*
 o ut *um desiderium voluntatis nostræ; verum, ut affectus*
 nform *le sit rectus, debet esse conditionatus (si nimirum ita*
 are, *Divina placeat voluntati) conformando & resignando*
 er omni *nos ex toto voluntati Dei superiori & absolutæ: juxta*
 ebeamus *exemplum à Christo nobis exhibitum in horto: ubi*
 sideramus *proponendo Patri æterno desiderium & parus inferioris*
 acquirit *inclinacionem, ne videlicet mortem subiret; apposuit*
 tionis *conditionem (si vis) conformando se voluntati supe-*
 Divina *riori Patris æterni.*

Teritiò, hanc virtutem quoque exercere debemus in
 & con *rebus prosperis, cunctisque aliis, quæ juxta votum*
 n volunt *nostrum eveniunt. Etenim commune axioma est,*
 a con *quod de duobus bonis majus est appetendum: quando*
 n volunt *ergò concurrunt delectatio creata creaturæ & delecta-*
 a con *tio increata voluntatis Dei, huic debetur primatus.*
 n volunt *In hoc principaliter te oblectari, & ab hoc stimulari de-*
 a con *bes ad operandum. Exempli gratia: quando in cibo*
 n volunt *aliquo percipis delectationem, non tibi persistendum*
 a con *est in sapore illo materiali; sed cogitandum, alium*
 n volunt *ibidem latere saporem spiritualem occultum, longè*
 a con *nobiliorem & suaviorem, qui est condimentum volun-*
 n volunt *tum voluntatis Divinæ, volentis & jubentis, ut utaris*
 a con *creatura illa pro tui restauratione.*

Hic est verus cibus animæ, quia juxta oraculum
 Christi: *non in solo pane vivit homo; sed in omni verbo, Matth. 4.*
 quod procedit de ore Dei: & fuit proprius Christi cibus:
 Cibus meus est, ut faciam voluntatem Patris mei, qui in *Joan. 4.*
 cœlis est. Nam licet operatio Christi meritoria, eo
 ipso, quod fecerit voluntatem Patris, non conservavit,
 nec auxerit in Christo vitam gratiæ, quæ ab instanti
 conceptionis suæ perfectissimæ adæquatè conservata
 fuit à gratia unionis; nihilominus, quod se conformavit

E s volun -

voluntati Patris, summæ fuit oblectationi an-
ctissimæ Christi, veluti cibus materialis corporis
solet delectationem & consolationem.

Quartò, conformitas nostræ voluntatis cum
extendenda quoque est ad occasiones occurrentem
pore illo, quo nos cum proximis à recto virtutum se-
deviamus, & peccamus. Quamvis enim peccare mal-
malum sit; attamen Voluntas Dei, qua per modum

S. August. (quod sic secundum Theologos, negando gratiam
S. Thomam. efficaciæ, & præbendo naturã, scilicet, concursum generis lab-

in se sancta, iusta, ac omni laude, gloria & honore volu-
est, eique nos conformare debemus: movere in exque-
justissimis & sanctissimis finibus, qui sunt man- lo ac
Divinorum attributorum: Justitiæ quidem in reman- d
dis peccatis; Misericordiæ in remittendis culpis; Prophet
tatis etiam humani arbitrii, Humilitatis, quæ nãtã pãtã
eo, qui peccat: unde hunc in finem superbo, secus mo-

Serm. de Augustinum, expedit casus, ut sic se humiliet. *verb. Doctr.* *ba. i. i.*

In triplici statu, seu tribus modis Divinam vol-
considerare possumus. Primo, cum vult bonũ *Sec. Super a*
quando impedit malum. Tertio, cum illud per- *guebat*
In quolibet dictorum modorum laudanda ac glori- & in v
est à nobis Divina voluntas, regulando nos ju- *Sacerd*
eique nos conformando, nec non gratias age- *bant d*
bono duntaxat, quod facimus, verum etiam ratio- *Sec*
rium malorum, quæ per gratiam ejus subterfugim- *Samu*
quod dignetur illa impedire, removendo peccati- *Te*
cationes, divertendo intellectum à malis cogitation- *Somn*
eumq; ad bonos cogitatus inclinando: seductorem *erit i*
gelum compescendo, & bonum Angelum tutorem *in for*
forando. Et si quandoque malum aliquod per- *pitim*
hoc quoque nos resignare debemus modo jam dicto *& do*

Huic permixta voluntati Dei conformabat se
sanctissima Christi in hortu. Siquidem non solum
calix mortis suæ à se transiret, orabat; sed multo mag-
calicem amarissimum peccatorum, ac damnationis
tantarumque animarum amoveri precabatur. Et qui
do talem esse permissionem Dei cognovit, eidem se per-
sus conformem ostendit, dicendo: *Non mea sed tua vo-*
luntas fiat. Huic etiam se conformant Beati in cel-
li ost

omni antiquæ Angeli custodes nostri, ac eidem in terris honorabilibus se conformare debent.

Denique in rebus etiam dubiis & indifferentibus sanctis huius Divinæ conformitatis exercitio nobis vacante est, duo præsertim observando: primum, *suspensæ voluntatis*, quousque certi sumus de Divina, *form. de peccatae* madmodum faciunt sancti Angeli in cælis: quia, *subject hu-* ua penitus Deum nolle cogoscunt, *nunquam volunt.* Secunda, *volūt.* gratiam (quod est maioris difficultatis) ut, nimirum, *ad Divin-* um generis labore & studeat investigare & divinare, quænam *S. Greg. 17.* huiusmodi voluntas Dei ad eam amplexandam, ac omni modo *mor. c. 7.* veretur exequendam.

Antiqua lege per varias vias, diversaque media in hanc deveniebant cognitionem: per *Sacerdotes*, per *1. Reg. 18.* *Prophetas*, & per *Somnia*. Primum per Sacerdotes per-
cipiebant voluntatem Dei in rebus dubiis, idque duo-
bus modis, aut per propitiatorium, aut per vestes: Intra-
bant in Sancta Sanctorum, ut consulerent oraculum, &
audiebant vocem loquentis ad se de propitiatorio, quod erat
super arcam testimonij inter duos Cherubim, unde *Ex. lo-*
quebatur eis. Aut se ornabant vestibus sacerdotalibus, *Exod. 28.*
& in veste dictâ *Rationale iudicij* (quia in ipso iudicabat *Cyranus.*
Sacerdos. consulens Dominum, quod esset agendum) audie-
bant dubio proposito Deum respondentem.

Secundo intelligebant voluntatem Dei ex Prophetis, *1. Reg. 1.*
Samuele, Jeremiâ, Elisæo & pluribus aliis. *3. Reg. 14.*

Tertio, per somnia: non quia propriis crediderant *Jerem. 42.*
somnia; id enim tanquam superstitiosum prohibitum *Deut. c. 28.*
erat in Deuteronomio; sed quia Deus loquebatur eis *S. Thomas.*
in somno, quod contingebat hoc modo: jejunabant
primo, & per aliquot dies orabant, deinde dabant se lecto
& dormitioni: *Et Dominus per somnium ostendebat eis*
declarationem dubij.

Quem modum consultationis volebat Deus in antiquâ *Abulens.*
lege duas ob causas, ut notat Abulensis. Prima est, ut *loc. cit.*
Hebræos avertere, à consultatione & responsis idolorum,
quibus multum erant addicti, & ad quæ in simili occasione
facile confugiebant. Secunda, quia tempore illo sancta
fides non ita bene fundata erat; unde necessarium fuit, ut
Deus suppleret, multisq; dubiis occurrentibus satisfaceret.

Ast

Ast tempore legis Evangelicæ cessant hæc
 siquidem fides perfectè stabilita est, & in dolo
 Summus Pontifex, infallibilis fidei regula. Quia
 propter Deum à nobis exigit alium modum peccati
 tiam Divinæ suæ voluntatis, & hic est
 Petite, & accipietis. Et si devotè oraverimus
 exaudiet nos certissimè, vel dabit, quod sua
 Quod si igitur in rebus dubiis occurrentibus
 cere velimus, quid Deus à nobis requirat, quoniam
 sanctissima ejus voluntas, cui nos conformemur
 ramus ad orationem: Cum ignoremus, quid agere
 mus, hoc residui habemus, ut oculos nostros ad Deum finem
 dirigamus.

Luc. 11.
 Abulens.
 l. cit.

Reg. 10.
 saph. Pa-
 ral. 2.

S. T. 1. 2. q.
 93, a. 2.

S. Aug. 1. 3.
 de lib. arb.
 c. 8.

S. Climac.
 serm. de dis-
 cussione.

S. Bern. ser.
 de subject.

Hum. vo-
 lunt. ad Di-
 vinit.

Alius adhuc superest modus cognoscendi voluntatem
 Dei, nempe, in suo effectu, in voluntate operante
 rationabili, quemadmodum Sol cognoscitur in nobis
 irradiatione. Quotiescunque igitur cognoscimus mem-
 agimus aliquid, quod erit conforme lumini radiante
 fidei, cognoscemus pariter, & exequemur voluntatem
 Dei: etenim lumen hoc creatum, participatio Dei
 effectus luminis Divini. Hoc idem docet S. Augustinus
 dicens: *Quidquid tibi verè ratione melius occurrerit
 judicare debes, hoc idem velle Deum.*
 S. Climacus alium adducit modum cognoscendi
 rebus dubiis Dei voluntatem. *Primo, omnino
 sensu expurgato, in quâdam animi tranquillitate
 situe: non permitteudo ab impetu naturali re-
 ferri magis ad inclinationem hujus quam illius
 Deinde simplici fiducia Patres aut Fratres spirituales
 terroga, atque eorum consilium sine ulla hæsitatio
 tanquam ex Dei ore, accipe. Simile documentum
 suppeditat S. Bernardus, loquens in hunc modum
 In dubiis suspensam teneas voluntatem, quocumque
 Patrem spirituales interroges, mentem
 que illius desuper perci-
 pias.*

CAP